

sluší považovati stanici za zařízenou a že od okamžiku jejich kupu počíná povinnost přihlásiti stanici. Naopak soud stojí na správném stanovisku, že jak sluchátka tak i ostatní předměty u obžalovaného zabavené jsou radiotelefonním zařízením a že obžalovaný prohřešil se proti zákazu Šu 24 čis. 1 zák. o radiotelegrafii, jakmile je měl v moci (přechovával) bez úředního povolení, bez ohledu na to, že šlo jen o přípravné kroky ku zřízení stanice. Ani formelní vady ani právního omylu není v tom, když nalézací soud uznal skutkovou podstatu přečinu podle Šu 24 čis. 1 zákona za danu přes to, že obžalovaný se vykázal koncesní listinou ze dne 5. února 1926. Neboť v té době byl trestný čin, spočívající v přechovávání součástí, již dokonán a nemohlo jej již odčiniti nápotomní udělení koncese.

V subjektivním směru stačí ke skutkové podstatě ať jakkoli zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.). Takové zavinění nalézací soud u obžalovaného předpokládá a vysvětluje i ze samotného zodpovídání se obžalovaného. Nalézací soud u obžalovaného omylu ve skutkovém směru podle Šu 2 e) tr. zák. nezjišťuje. Pokud byl v omylu, týkal se tento doby, kdy je třeba vyžádati si úřední povolení ke zřízení stanice. Tento omyl je však svou povahou omylem právním, záležejícím v neznalosti toho, že podle zákona je úředního povolení zapotřebí již před zřízením stanice. Takový omyl podle Šu 233 tr. zák. neomlouvá. Dovolávání se důvodu zmatečnosti čis. 9 b) Šu 281 tr. ř. nemá proto podstaty.

Čís. 2475.

Stav střídavého pomínutí smyslů podle Šu 2 b) tr. zák. předpokládá, že jest pachatel stížen duševní vadou, která, ne sice trvale, jak předpokládá § 2 a) tr. zák., však přechodně zbavuje ho rozumu, takže mu v dobách, kdy pomínutí smyslů trvá, není možno, by rozpoznal protiprávnost skutku, k němuž ho pohánějí pudy v jeho duši se zrodící, a aby řídil svou vůli a své jednání dle správného rozpoznání.

Odpověď porotců není sama s sebou v rozporu (§ 344 čis. 9 tr. ř.), zjistili-li kromě povahy zranění ve smyslu Šu 156 b), c) tr. zák. ještě (zbytečně) kvalifikaci Šu 155 b) tr. zák.

Skutkové podstaty zločinů těžkého poškození na těle jsou vymezeny jednak v Šu 152, jednak v Šu 153 tr. zák. V §§ech 154—157 tr. zák. nejsou vymezeny skutkové podstaty zvláštních, od oněch zločinů různých trestných činů, nýbrž stanoveny toliko trestní sazby, které platí při zločinech v Šu 152 a 153 vymezených.

Okolnosti v §§ech 155, 156 tr. zák. vypočítané nejsou skutkovými složkami, jež by ve spojení s ostatními znaky v Šu 152 nebo 153 tr. zák. vyznačenými naplnily skutkové podstaty zvláštních, od sebe a od zločinů podle §§ů 152, 153 tr. zák. různých zločinů. Jde v nich toliko o přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, na nichž se zakládají zvláštní trestní sazby pro zločiny §§ů 152, 153 tr. zák. určené.

Zmatek čis. 11 Šu 344 tr. ř. předpokládá, že rozsudek uznává obžalovaného vinným trestným činem (dvěma trestnými činy), ačkoliv při

správném výkladu zákona skutečnosti výrokem porotců zjištěné naplňují skutkovou podstatu jiného trestného činu, pokud se týče právní význam těchto skutečností jest vyčerpán podřaděním jich pod pojem jednoho (a to přísněji trestného) z obou trestných činů, které rozsudek v nich shledává.

Pro kvalifikaci podle §u 156 b) tr. zák. stačí nepravděpodobnost, že se poraněný uzdraví.

(Rozh. ze dne 10. září 1926, Zm I 332/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 30. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ů 152, 155 a), b), 156 b), c) tr. zák.

Důvody:

Uplatňujíc důvody zmatečnosti podle §u 344 čís. 6, 9, 11 tr. ř. vytýká zmateční stížnost: 1. že porušen byl předpis §u 319 tr. ř. tím, že nebyla dána dodatková otázka na stav střídavého pomnutí smyslů podle §u 2 písm. b) tr. zák., 2. že si výrok porotců odporuje, protože jako následky skutku zjišťuje jednak porušení zdraví a nezpůsobilost k povolání nejméně 30 dnů trvající, jednak stálou chorobu a stálou nezpůsobilost k povolání, 3. že obžalovaný mohl býti uznán vinným jen buď podle §u 152, 155 písm. a), b) nebo podle §§ů 152, 155 písm. a), 156 b), c) tr. zák., nikoli však (jak se stalo v napadeném rozsudku) podle §§ů 152, 155 písm. a), b), 156 b), c) tr. zák. Stížnost je ve všech směrech bezdůvodnou. K čís. 1.: Stav střídavého pomnutí smyslů podle §u 2 písm. b) tr. zák. předpokládá, že jest pachatel stížen duševní vadou, která, ne sice trvale, jak předpokládá § 2 písm. a), avšak přechodně zbavuje ho rozumu, takže mu v dobách, kdy pomnutí smyslů trvá, není možno, by rozpoznal protiprávnost skutku, k němuž ho popohánějí pudy v jeho duši se zrodívší, a aby řídil svou vůli a své jednání podle správného rozpoznání. Takový duševní stav obžalovaného nebyl výsledky hlavního přelíčení ani tvrzen, ani napovězen. Sama stížnost shledává poukaz na stav střídavého pomnutí smyslů jen v údajích obžalovaného, že se lekl, když se objevili oba H-ové náhle z křoví v přímí před ním, že se cítil ohrožen, jelikož mu H-ové již předešlou neděli chtěli natlouci, že neví, kam nožem bodl, a že neví, kdo z obou útočníků ho holí udeřil, a zda se tak stalo dříve či později, než Josefa H-a bodl. Než tyto údaje, z nichž ostatně část není osvědčena záznamy protokolu o hlavním přelíčení, nepoukazovaly nikterak na duševní vadu rázu shora naznačeného. Jimi byl napovězen nanejvýše duševní stav leknutí a neklidu, pro který si obžalovaný nemohl uvědomiti své jednání ve všech podrobnostech a přesně postřehnouti všechny součástky zevního děje, tedy duševní stav, který má zákon na mysli v §u 2 písm. g) tr. zák., posl. odst., že pachatel z mezí spravedlivé obrany vykročil toliko z poděšení,

ze strachu nebo z leknutí. Právní význam obhajoby obžalovaného stížností zdůrazňované byl proto vyčerpán již III. otázkou dodatkovou, přimykající se k onomu místu zákona. Pro další otázku dodatkovou na stav střídavého pomínutí smyslů nebylo podkladu ani ve výpovědi obžalovaného, takže tím, že nebyla dána, nebyl porušen předpis Šu 319 tr. ř. a nebyl přivoděn zmatek Šu 344 čís. 6 tr. ř.

K čís. 2.: Následky poranění, v jichž současném zjištění spatřuje stížnost vnitřní rozpor ve výroku porotců, nejsou — jak stížnost neprávem tvrdí — takového rázu, že, vylučující se navzájem, vedle sebe obstát nemohou a předpoklad jednoho z nich nemůže být správným, je-li správným předpoklad druhého. Naopak nemohou — vyjmouc snad případ, že napadený zemře před jedenatřicátým dnem po svém zranění — choroba a nezpůsobilost k povolání být stálými, netrvaly-li nejméně třicet dnů, a trvání porušení zdraví a nezpůsobilosti k povolání po dobu třiceti dnů po zranění trvající jest jen a to začátečnou částí stálé choroby a stálé neschopnosti k povolání. Předpoklad stálosti těchto stavů nemůže být správným, není-li správným předpoklad třicetidenního trvání jich, a tento předpoklad jest nezbytnou podmínkou předpokladu onoho. Bylo sice zbytečné, zjistiti vedle stálosti choroby a nezpůsobilosti k povolání ještě i třicetidenní trvání jich, avšak vnitřní rozpor ve výroku porotců zbytečným rozsahem zjištění nenastal a nebyl jím způsoben zmatek čís. 9 Šu 344 tr. ř.

K čís. 3.: Třetí námitkou není dovolávaný zmatek čís. 11 opodstatněn. Zmatek ten předpokládá, že bylo rozsudkem o skutku, na němž se zakládá, nesprávným výkladem zákona uvažováno podle zákona, který se k němu nevztahuje, t. j. že napadený rozsudek uznává vinným obžalovaného trestným činem nebo dvěma trestnými činy, ačkoliv při správném výkladu zákona skutečností výrokem porotců zjištěné naplňují skutkovou podstatu jiného trestného činu, pokud se týče právní význam těchto skutečností jest vyčerpán pořadáním jich pod pojem jednoho (a to přísněji trestného) z obou trestných činů, které rozsudek v nich shledává. Avšak o souběh dvou trestných činů v souzeném skutku (a jen ta z oněch dvou možností přichází podle povahy této trestní věci a podle námitky v úvahu) nejde při kvalifikaci, které se dostalo skutku obžalovaného v napadeném rozsudku. Skutkové podstaty zločinů těžkého poškození na těle jsou vymezeny jednak v Šu 152, jednak v Šu 153 tr. zák. V §§ech 154—157 nejsou vymezeny skutkové podstaty zvláštních, od oněch zločinů různých trestných činů, nýbrž stanoveny toliko trestní sazby, které platí při zločinech v Šu 152 a 153 tr. zák. vymezených. To vyplývá z toho, že jest §§ům 152, 153 předesláno záhlaví »zločin těžkého poškození na těle«, §§ům 154—157 však záhlaví »trest«, že § 155 je k Šu 154 (kde jsou toliko stanoveny trestní sazby) připojen slovy »bylo-li však« a že § 156 počíná slovy »bylo-li však zločinem tím«, jimiž poukazuje zákon zřejmě ke slovům Šu 154 »trest na zločin v §§ech 152 a 153 uvedený.« Okolností v §§ech 155, 156 tr. zák. vypočítané nejsou skutkovými složkami, jež by ve spojení s ostatními znaky v Šu 152 nebo 153 tr. zák. vyznačenými naplnily skutkové podstaty zvláštních, od sebe a od zločinů podle §§ů 152, 153 tr. zák. různých zločinů. Jde

v nich toliko o přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, na nichž se zakládají zvláštní trestní sazby pro zločiny §u 152 (153) tr. zák. určené, a jež bylo (pokud byly výrokem porotců zjištěny a pokud byly důvodem použití sazby trestní) podle §§ů 260 čís. 1, 311 tr. ř. pojmouti do rozsudkového výroku. Třebaže tedy rozsudkový výrok cituje vedle §u 152 i §§y 155 a), b) a § 156 b), c) tr. zák., byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným jen jediným zločinem těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák. a o správnosti této kvalifikace skutku ani stížnost nepochybuje, takže i dovolávání se zmatku čís. 11 jest liché. Další vývody stížnosti vybočují z rámce zrušovacího řízení, pouštějíce se do samovolného hodnocení výsledků hlavního přelíčení a nešetříce zásady, že zjišťování skutečností jest v řízení před porotními soudy úkolem a právem výhradně porotců a, že formálně bezvadný výrok porotců jest neodporovatelným. Případné vady znaleckého posudku a nálezu mohly býti stěžovatelem uplatňovány při hlavním přelíčení cestou v §§ech 125, 126 tr. ř. naznačenou. Ve zrušovacím řízení pro takové výtky místa není. Pro předpoklad stížnosti, že při zranění takového rázu, o jaké jde, následky časem pomíjejí, není ostatně ve spisech, obzvláště v posudku znalců opory. K tomu dlužno ještě dodati, že pro kvalifikaci podle §u 156 b) tr. zák. stačí, když není p r a v d ě p o d o b n ý m, že se těžce poškozený opět uzdraví.

Čís. 2476.

Pro pojem »obvinění« ve smyslu §u 209 tr. zák. jest lhostejno, z jaké pohnutky (podnětu) k němu dojde; není nutno, by vyšlo z iniciativy pachatelovy; lze je spáchat i odpovědí na dotaz úředního orgánu a může se ho dopustiti i podezřelý z trestného činu při výslechu před bezpečnostním orgánem nebo před soudem.

(Rozh. ze dne 10. září 1926, Zm II 301/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 12. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že zjištěné jeho jednání nenaplňuje skutkové podstaty zločinu podle §u 209 tr. zák. jednak proto, že soud nezjistil, že obvinění S-a ze žhářství bylo objektivně křivým, jednak že udání, jež učinil obžalovaný u četnictva, když byl vyslýchán jako podezřelý z krádeže (i žhářství), nelze pokládati za obvinění ve smyslu §u 209 tr. zák., nýbrž že jest to pouhá výpověď obžalovaného (podezřelého), který prý jest oprávněn uplatniti vše, co o věci ví, tedy po případě vysloviti určité podezření i bez přímých důkazů. Avšak obě námitky jsou bezpodstatné. Dlužno připustiti,